

8/2/1981

ΤΟΥ CHELSEA 7

ΘΥΡΑ 7

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΘΡΥΛΙΚΟΥ ΚΛΑΜΠ

Ακόμα και οι πολέμιοί της, γνωρίζουν καλά τι σημαίνει θύρα 7. Η ιστορία της πιο δυναμικής θύρας των ελληνικών γηπέδων, αυτής που έχει ποτιστεί με το αίμα 21 αδικοχαμένων παθιακαριών, δεν περνάει απαρατήρητη. Ειδικά αυτές τις μέρες, με τη συμπλήρωση 23 χρόνων από την τραγωδία της 8ης Φεβρουαρίου. Η θύρα 7 εξελίσσεται, οργανώνεται, κάνει τη δική της προσπάθεια ενάντια στη βία. Και εμείς από εδώ θα γνωρίσουμε την ιστορία της. Τη δημιουργία της, το γιγάντωμά της, την πορεία της, σ' ένα αφιέρωμα με τρεις συνέχειες.

M

ία απλή πύλη εισόδου θεατών ενός ποδοσφαιρικού αγώνα; Η απάντηση είναι σίγουρα όχι! Εκείνο το πλιόπλουστο απόγευμα της 8ης Φεβρουαρίου, που τα νιάτα έλιωναν με τη ζωντάνια τους, το πάθος και την αγάπη τους γι' αυτή την ομάδα, τον αντίπαλό τους, η μοίρα είχε αποφασίσει διαφορετικά. Έστείτε στον παράδεισο 21 ψυχές και βύθιστε στο πένθος ολόκληρη τη φιλάθλη κοινή γνώμη και όχι μόνο. Δεν υπήρξε ούτε ένας άνθρωπος που να μη συγκλονίστηκε από αυτή την τραγωδία, που να μη δάκρυσε ακού-

γοντας τους απαρχαιωμένους των μανάδων. Ακόμα και τώρα, τόσα χρόνια μετά, παρόλο που κάποιο ανθρωποειδή ποτισμένα με μίσος προκαλούν το κοινό αίσθημα με τ' απαράδεκτα πινθήματά τους μη βρίσκοντας άλλο τρόπο για να μειώσουν το μεγαλείο του Ολυμπιακού, ένα δάκρυ κυλάει στο μάγουλό μας φέρνοντας στη σκέψη μας την αποφρόδα εκείνη τη μέρα. Γι' αυτό η θύρα 7 δεν είναι μία απλή είσοδος. Ποτίστηκε με αίμα και πέρασε στο πάνθεον της ιστορίας. Δεν πέθανε κανείς. Απλά δεν είναι μαζί μας. Γιατί πεθαίνουν μόνο όταν τους ξεχνάμε. Και όλοι εμείς δεν πρόκειται να τους ξεχάσουμε ποτέ. Αποτελούν το σύμβολο της ιδεολογίας μας, γι' αυτό και κάθε χρόνο στο ετήσιο μνημόσυνο βλέπεις όλο και περισσότερο κόσμο. Νέα παιδιά, που τότε δεν είχαν καν γεννηθεί. Και όμως, αισθάνονται χρέος τους την παρουσία τους. Κάπως έτσι δημιουργήθηκε και η ιδέα (από τα χρέος) για να γράψουμε την ιστορία της πιο θρυλικής θύρας στην Ελλάδα, όσο μπορεί να χωρέσει μία ένδοξη πορεία μέσα στο χρόνο, μέσα σε λίγες μόνο σελίδες...

Ό,τι και να γραφτεί για την πιο ιστορική θύρα των ελληνικών γηπέδων και πάλη θα είναι λίγο. Είναι αδύνατον μέσα σε λίγες μόνο σελίδες να καταγραφεί η ιστορία και τ' άπειρα γεγονότα που συνέθεσαν το παζλ του μεγαλύτερου και πιο δυναμικού πυρήνα των οργανωμένων οπαδών του Ολυμπιακού μας. Είναι σχεδόν βέβαιο ότι το μεγαλύτερο μέρος των φιλάθλων μας έχει περάσει από το συγκεκριμένο κομμάτι της εξέδρας, που πάντα έδινε το έναυσμα της νίκης με το ανεξάντλητο πάθος και την αστείρευτη ενέργειά του, αναγκάζοντας τον οποιονδήποτε αντίπαλο να παρακαλάει να περάσει όσο το δυνατόν πιο γρήγο-

ρα το ενεννιάλεπτο. Πολλά τα σχόλια που έχουν ακουστεί κατά καιρούς και θετικά και αρνητικά! Τα δεύτερα προερχόμενα κυρίως από τους αντιπάλους μας, μιας και η ζήλια με το φθόνο τους έβραζαν και τους βάζουν παρωπίδες για να μη βλέπουν την πραγματικότητα, που όμως

βαθιά μέσα τους γνωρίζουν. Ακριβής ημερομηνία για την ίδρυση της θύρας 7 δεν υπάρχει... Κάπου στις αρχές της δεκαετίας του '70 μετακόμισαν οι τότε

σκληροπυρηνικοί στη συγκεκριμένη θύρα, από τη θύρα 13 που μαζεύονταν λόγω του φτηνού εισιτηρίου. Τα πράγματα τότε ήταν τελείως διαφορετικά απ' ό,τι ση-

μερα. Χωρίς οργάνωση (έξω από το γήπεδο), για να βρει κάποιος εισιτήριο έπρεπε να στηθεί ώρες ατέλειωτες σε μεγάλες ουρές στα ταμεία και να... παρακάλεσε τον θεό να μην έχουν τελειώσει τα εισιτήρια όταν θα έφτανε η σειρά του μπροστά από το γκισέ. Και δεν μιλάμε για παιχνίδια ντέρμπι... Μιλάμε απλά για ένα παιχνίδι, με οποιονδήποτε αντίπαλο, είτε ηλεγόταν Παναεργραϊκός, είτε Φωστήρας, είτε Ομόνοια Κύπρου, το θέαμα στις κερκίδες του γηπέδου ήταν το ίδιο κάθε Κυριακή μεσημέρι. Κατάμεστο, όρθιο, σαν τα τσαμπιά κρεμόντουσαν τότε οι οπαδοί μας. Και δεν λέω γι' αυτούς που τριγύρναγαν έξω από το γήπεδο με το ραδιοφωνάκι κολλημένο στο

αυτί και περίμεναν ν' ανοίξουν οι πόρτες το τελευταίο τέταρτο, μπας και στριμωχτούν και δουν κάτι από θρόλο. Κάπως έτσι πρέπει να προήλθε και το πρώτο ατύχημα στη θύρα 7, σ' ένα φιλικό παιχνίδι με την κορυφαία ομάδα στην Ευρώπη εκείνη την εποχή, τον Άγιαξ. Η τρέλλα των οπαδών, μαζί με την κακοτεχνία της συγκεκριμένης θύρας (έκανε μία καμπύλη όταν οδηγούσε προς την έξοδο, με αποτέλεσμα να μη βλέπουν οι τελευταίοι τι γίνεται μπροστά τους και το σπρώξιμο για να βγουν όσο το δυνατόν γρηγορότερα έφερε το ατύχημα) είχε σαν αποτέλεσμα τον τραυματισμό τότε -ευτυχώς- περίπου 14 ατόμων (8 χρόνια μετά, περίπου, είχαμε μία τραγωδία). Όσο περνούσαν τα

 ΘΥΡΑ ΘΥΜΗΣΟΥ
 ΠΡΟΣΤΑΘΛΗΤΗ
 ΣΕ ΘΕΛΟΥΝΕ ΑΚΟΜΑ
 ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΣΟΥ 8/2/81

χρόνια και η παρουσία των οπαδών μας σε κάθε γήπεδο που αγωνιζόταν η ριγωτή ερυθρόλευκη φανέλα ήταν κάτι παραπάνω από έντονη, τόσο πιο αναγκαία φαινόταν η δημιουργία ενός συνδέσμου που θα συσείρωνε όλο αυτόν τον κόσμο. Θα τον έκανε ακόμα πιο δυναμικό και φόβητρο σε όποιον το ήθελε να "πειράξει" αυτό που λήτρευε, τον Ολυμπιακό. Στα τότε στέκια της εποχής, στον "Άρη" στην Πλάκα και στη "Victoria" στη Νίκαια, που ήταν ολυμπιακοκρατούμενα, δημιουργήθηκαν οι πρώτοι πυρήνες των παιδιών με τα μακριά μαλλιά, τα πέτσινα μπουφάν με τα κομμένα τζιν και ένα σωρό ραφτά στην

ROCK
VICTORIA
 ΑΘΗΝΑΣ & ΜΙΑΟΥΛΗ
 (ΣΤΑΣΗ ΠΕΡΙΒΟΛΑΧΗ - ΝΙΚΑΙΑ)
 ☎ 4962816-4964762

Η θύρα 7 δεν είναι μία απλή είσοδος. Ποτίστηκε με αίμα και πέρασε στο πάνθεον της ιστορίας. Αποτελεί την πιο ιστορική θύρα του ελληνικού ποδοσφαίρου.

πλάτη τους, τις ζώνες με τα καρφιά στη μέση τους, τα στενά τζιν παντελόνια...

Η δυναμική έκφραση της ροκ και της χέβι μέταλ σκηνής σε όλο της το μεγαλείο, πήγαινε ασορτί με τους πιο δυναμικούς σκληρούς οπαδούς της χώρας. Η θέση τους στην κερκίδα; Όπως αντικρίσεις το Καραϊσκάκη μέσα από τα σκαλιά της θύρας 7, στην κάτω δεξιά μεριά από το ρολόι... Μέσα στην τρέλα, στη σχιζοφρένεια (όπου κανείς μετά από κάθε γκολ δεν βρισκόταν ποτέ στη θέση που ήταν πριν και όλοι έψαχναν πού βρίσκεται ο φίλος τους) και με το κασκόλ δεμένο σφιχτά στον αγκώνα του χεριού, έδιναν ραντεβού κάθε Κυριακή πολλές ώρες πριν τον κάθε αγώνα οι σκληροπυρηνικοί οπαδοί του Ολυμπιακού. Πριν από κάθε παιχνίδι συγκεντρωνόταν και έπαιζαν μπάλα κάτω από την γέφυρα, άλλοι έπιναν τα μπυράκια τους στο καφεενεδάκι, άλλοι συνωστίζονταν στο μικρό δωματάκι που αποτελούσε τον τότε σύνδεσμο για να προμηθευτούν το εισιτήριο που ήλπιζαν να έχουν καβατζώσει οι "κολλητοί" τους. Ήταν η συνέχεια μιας ατέλειωτης νύχτας με ποτό ποτό και ροκ μουσική, γιατί τότε το να πηγαίνεις γήπεδο και ειδικά στη θύρα 7 ήταν μία "γιορτή" που ξεκινάγε από την ώρα που τελείωνε το προηγούμενο παιχνίδι... Στα τέλη Ιουνίου της δεκαετίας

του '70 και στις αρχές της δεκαετίας του '80 είχαν δημιουργηθεί οι... ΣΑ.ΦΟ.Π. (Σύνδεσμος Αθηναίων Φιλάθλων Ολυμπιακού Πειραιώς) στη Σωκράτους και η Ερυθρόλευκη Στρατιά πίσω από το Καραϊσκάκη. Ήταν οι εποχές που μωζεύονταν οι 7θυρίτες στο Μοναστηράκι και ανέβαιναν κατά χιλιάδες με τα πόδια τη Λεωφόρο Αλεξάνδρας και έβραζαν τα βαζελάκια... χωρίς εισιτήριο μέσα στη 13, ήταν τότε που γύρναγαν γύρω-γύρω από τη Λεωφόρο όσοι δεν είχαν βρει εισιτήριο και πανηγύριζαν στους δρόμους τα γκολ του Ολυμπιακού, ήταν τότε που πέταγαν τα καουμάκια έξω από τη σκεπαστή, ήταν τότε, που πριν δημιουργηθεί η συγκεκριμένη θύρα, έψαχναν όλοι να βρουν ποιος είναι τελικά ο γηπεδούχος. Ήταν τότε που αναγκάστηκε η κυβέρνηση να φτιάξει τα ΜΑΤ και να χωρίζει τους γηπεδούχους από τους φιλοξενούμενους για να πηγαίνουν κάποιοι στο γήπεδό τους και να αισθάνονται "μάγκες". Ήταν τότε που το Καραϊσκάκη, χωρίς υπερβολή, οι περισσότεροι το έβλεπαν μόνο από φωτογραφία. Τον Φλεβάρη, όμως, του 1981, η μοίρα ήταν αποφασισμένη να παίξει το δικό της, τραγικό ρόλο, στην ιστορία της θύρας 7... Για άλλη μία φορά όλα είχαν αφεθεί στην τύχη. Μία τύχη που διάλεξε να γυρίσει την πλάτη της σε 21 νέους και να

τους οδηγήσει στην αιώνια μνήμη.

Το επιβλητικό 6-0 επί της ΑΕΚ, αυτή η τρέλα του ότι για μία ακόμη απολαμβάναμε τον Ολυμπιακό μας έτσι όπως ο καθένας μας τον έχει πλάσει στα όνειρά του, το αδιαχώρητο στην κερκίδα της θύρας 7 και η επιθυμία για να τρέξουν όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στα αποδυτήρια για ν' αποθεώσουν τα ινδάλματά τους (συν την αδιαφορία και την απερισκεψία των υπευθύνων), οδήγησαν στο να συμβεί η μεγαλύτερη τραγωδία στο χώρο του ελληνικού ποδοσφαίρου. Ταυτόχρονα, όμως, και ο φάρος που μέχρι σήμερα οδηγεί όλους τους οπαδούς του Ολυμπιακού στο δρόμο των επιτυχιών μέσα από το σύνθημα: Βρύλλε θυμήσου, πρωταθλητή σε θέλουμε ακόμα και οι νεκροί σου. 🕯